

2021_ANUL GOGA - ANUL TINERILOR OȚELIȚI (XXXIV):
amvonul tinerei generații a Ardealului? - Goga a dat girul moral ...!
- pentru ca noi să trăim în viitor ca neam ...? - Nu imitați ...!

șagunism - tribunism

Lucafărul nu a fost numai **opera mea personală**,
 ci **amvonul tinerei generații a Ardealului** care a
 propovăduit, prin scris, **ideea unității naționale!**

Tipăriți
poezii
populare,
povești,
amintiri!

o revistă a tuturor românilor ...

talentul lui Goga a fost
diamantul care a împodobit
strălucirea revistei Lucafărul!

Nu imitați, fiindcă
nu aduce nici un folos!

Pentru ca noi să trăim în viitor ca
neam, trebuie să grijim
să nu ne prăpădim în prezent!

pe urmele lui Octavian Goga, gazetarul!

student **Octavian** **Goga**

2021 Anul Goga - anul tinerilor oțeliți

Din lucrarea jurnalistului Stelian Vasilescu - „Publiciști precursori ai Marii Uniri” (Editura Facla, Timișoara, 1988) -, reproducem: «Unul dintre ei, Aurel P. Bănuțiu, pusese mîna pe o mică moștenire, pe care în loc să o risipească, a constituit-o ca fond de editură a noii reviste. Aurel P. Bănuțiu a fost primul editor al revistei „Lucafărul”, pusă sub conducerea unui tînăr profesor de la Blaj, a lui Alexandru Ciura (care) scrisese pe flamura de luptă a tinerimii versurile duiosului cîntăreț de la Brașov, trecut peste munți, ale lui Ștefan O. Iosif. „Eu nu-s decît un singur glas din satul/ pierdut în noapte ... / Eu nu-s decît un sol, - eu sînt drumetușul/ Grăbit - și noaptea înapoi mă cere .../ Sunt flacăra, pe care o poartă vîntul,/ Dar trebuie să vie cîntărețul!/ El va slăvi măreața înviere:/ Veniți cu toții să vestim cuvîntul! ...”. Versurile acestea au fost nu numai programul revistei „Lucafărul”, ci programul întregii vieți a generației „Lucafărului”. Și totuși ... În 1908, Goga îi scria lui Maiorescu: (...) „Sunt ferm decis a mă retrage de la această revistă înființată de mine”. Și oare de cîte ori, Tăslăuanu, supărat pe unul sau pe altul, n-a scris că el este singurul om care a dat viață „Lucafărului”, că numai datorită lui acesta n-a murit în leagăn? „Existența Lucafărului, așa cum a apărut, mi se datorește mie” ... Continuă Tăslăuanu: „La conducerea revistei figurează și alții, li se atribuie altora meritul de a o fi întemeiat și redactat, adevărul e, însă, că eu am fost sufletul ei zi de zi, ceas de ceas. La o revistă - precizează Tăslăuanu - nu-i important și hotărîtor numai ceea ce se scrie în poezii și povestiri, ci și spiritul în care-i

călăuzită. Acest spirit îmi aparține în întregime”... Revenind, va face apoi o altă mărturisire: „**Luceafărul nu a fost numai opera mea personală, ci amvonul tinerei generații a Ardealului care a propovăduit, prin scris, ideea unității naționale.** Rolul meu s-a mărginit în a fi păzitor credincios al acestei idei. Dar iată și o intervenție a lui Ion Chinezu: „Octavian Goga a mai scris și la alte reviste, a întemeiat chiar unele - nu importă; numele lui e legat de Luceafărul; în toate manualele de istorie a literaturii el figurează ca **întemeietor al acestei reviste**, ceea ce dacă nu corespunde unui adevăr matematic, corespunde unuia mai adânc, fiindcă, în definitiv, **Goga a dat girul moral revistei**, care a crescut și s-a afirmat paralel cu faima poetului și și-a stabilit o certitudine a nivelului cam deodată cu apariția volumului de versuri al lui Goga, spre sfârșitul anului 1905.”

Grupul acesta de tineri studenți sau proaspet absolvenți ai facultăților, care a semnat contractul pentru apariția revistei, cu aptitudini gazetărești și literare evidente sau mimate, **patrioți însă cu toții**, a reușit să împartă redacția și conducerea în două, îndată după apariția primului număr. Cauza a fost o scrisoare-articol a lui Iorga, care, la cererea lor, le dădea unele sfaturi: „**La dv. preocupările estetice nu trebuie să joace rolul de căpetenie. Și nu sînteți în așa împrejurări încât să vă consacrați artei pure. Sînteți în luptă și trebuie să luptați.** Mai mult decît noi (cei din România), trebuie să vă îndreptați toate puterile, pentru a vă cunoaște cît mai bine și a întări astfel conștiința națională de care atîrnă totul ... **Asupra românimii înstrăinate prin altă viață de stat, vorbiți-ne! Tipăriți poezii populare, povești, amintiri.**

Nu imitați, fiindcă nu aduce nici un folos: nu vă lăsați ispitiți de lucrurile ce ați văzut la alții. Scrieți de la dv. din țară și din sufletul românesc de acolo”. Cîțiva dintre ei, în primul rînd Tăslăuanu și Goga, înțeleg că Iorga vrea să restrîngă caracterul *național* al revistei și atunci încep acțiunea care va face din *Luceafărul*, mai ales în perioada sibiană, o prezență culturală neegalată de nici un alt organ publicistic românesc din Transilvania, de pînă la 1918 – **o revistă a tuturor românilor, cu merite aparte în lupta pentru unificarea limbii literare și dezvoltarea conștiinței naționale.**

La *Luceafărul*, Goga e prezent, în primul rînd, ca poet. Marea majoritate a versurilor cuprinse între copertile volumelor *Poezii* (1905), *Ne cheamă pămîntul* (1909) și *Din umbra zidurilor* (1913) aici au apărut.

Într-afîta se va împleti viața omului cu a revistei, încît, în februarie 1903, la a doua lună după ce devine redactor responsabil, aduce redacția în locuința sa de pe Zöldfa utca 11 (peste alte cîteva săptămîni va muta aici și administrația). Începînd de la numărul 17/18 din 1906, revista va apărea la Sibiu, de data aceasta redacția găsindu-se în locuința lui Tăslăuanu. Schimbările în conducerea revistei continuă (elanul tinereții ...). Între ianuarie 1907 și martie 1908, Goga și Tăslăuanu vor înlocui comitetul de redacție, pentru ca în 1909 primul să părăsească revista, la care - se putea altfel oare?! - va reveni, pentru o scurtă perioadă, în 1912. Un „**amănunt**”, foarte important socotim noi, a scăpat unor cercetări, anume faptul că între 1 ianuarie și 15 noiembrie 1912, cînd Goga a ajuns directorul „**Luceafărului**” (din comitetul de redacție făcînd parte, pe atunci, tinerii Tăslăuanu, Ghibu, Agârbiceanu, T. Brediceanu, Lupaș, G. Popp, Silviu Dragomir etc.), el transformă bilunara „**revistă de cultură, literatură și artă**”, în „**revista săptămînală pentru literatură, artă și politică**”. Este vorba de o modificare esențială în viața revistei, care acum va trece hotărît de partea *Tribunei*, unde „**tinerii oțeliți**” (Goga era „**oficial**” sufletul lor, **Ilarie Chendi, ideologul numărul unu**, lucrînd din umbră, sub pseudonime) duceau cea mai importantă polemică din presa transilvăneană de pînă la Unire, cu cei de la „**Românul**”. Era atunci anul în care *Goga*

devine conducătorul recunoscut al gazetarilor militanți din Transilvania. În noiembrie 1912, el va părăsi iarăși, acum însă definitiv „**Luceafărul**”, care va redeveni o revistă ce exclude din subtitlul ei cuvântul „**politică**”. La 16 noiembrie 1912, într-o însemnare, Redacția va anunța că „neputînd face față cheltuielilor legate de apariția săptămînală redevine revistă lunară: în același timp elimină și politica militantă din preocupările ei. Se mai anunță că începînd cu acel număr, Octavian Goga se retrage de la conducerea revistei”. Ultimul număr, dublu (13/14 din 1914) al „**Luceafărului**” de pînă la Unire nu va mai ajunge în mîinile cititorilor: „Ultimul număr al „**Luceafărului**” - prima serie - a apărut la 16 iulie 1914 și a fost predat la poștă odată cu publicarea decretului de mobilizare a armatei austro-ungare, motiv care a făcut pe Tăslăuanu să-l retragă imediat, numărul fiind închinat, printr-o coincidență, armatei române. La 1 ianuarie 1919, el va apărea (sub aceeași conducere a lui O.C. Tăslăuanu) la București, continuîndu-și existența pînă la 1 mai 1920”. Tăslăuanu va recunoaște că „**talentul lui Goga a fost diamantul care a împodobit strălucirea revistei Luceafărul**”. Strălucirea aceasta Goga n-ar fi putut-o da fără crezul său pus, în întregime, în slujba ideii naționale. În „**Luceafărul**”, acest crez răsună cu strălucire aparte în versuri așezate sub titlul „**Rugăciune**”. Peste doi ani, gazetarul va scrie: „Noi nu ne trimitem deocamdată gîndurile în viitorul depărtat ... Sîntem atît de preocupați de durerile zilelor de azi, atît de supuși principiului național, ca celui mai firesc și mai trebuincios temei al dezvoltării neamurilor, încît am dori să vedem înviorată de acest duh pulsarea vieții noastre pe toate terenele”. Și mai departe: „**Pentru ca noi să trăim în viitor ca neam, trebuie să grijim să nu ne prăpădim în prezent**». Astăzi, viața noastră **națională** e asaltată mai aprig, aici se cere lupta mai mare: la această luptă trebuie angajate toate forțele: duhul acestei lupte trebuie să străbată toate așezămintele noastre, toată munca noastră; în numele ei trebuie să pornim întregă truda sufletelor noastre”. Trec alți șapte ani și Goga va reveni: „**Noi sîntem un popor luptător; un popor care privește înainte, care are idealuri de realizat**».

(va urma)

Marius HALMAGHI

Sursa online:

<https://www.tribuna.ro/stiri/cultura/2021-anul-goga-anul-tinerilor-oteliti-xxxiv-amvonul-tinerii-generatii-a-ardealului-goga-a-dat-girul-moral--pentru-ca-noi-sa-traim-in-viitor-ca-neam--nu-imitati-159810.html>

Tribuna
Dintotdeauna pentru totdeauna!

ASTRA FILM
SIBIU INTERNATIONAL
FILM FESTIVAL 2021
5 - 12
SEPTEMBRIE

Eveniment Actualitate Stiri de pe strada mea Sport Cultura Sanatate Timp liber Tribuna femeilor Descopera lumea

2021-Anul Goga, anul tinerilor oțeliți (XXXIV): amvonul tinerei generații a Ardealului? - Goga a dat girul moral ...! - pentru ca noi să trăim în viitor ca neam ...? - Nu imitați ...!

Marius HALMAGHI 22.08.2021 22:25 803 vizualizari 1 comentariu

Lensa Rabla la ochelarii de vedere Vouchere In valiza, intrazi de 500 lei

În: *Tribuna*, 22 august 2021